

Mariska Noordeloos

Hel op aarde

ISBN: 9789465012001

Copyright: Uitgeverij Keytree & Mariska Noordeloos

Eerste druk 2020

Tweede druk 2024 Mariska Noordeloos

Foto cover: Enrique Meseguer

Omslag: Arno van den Kieboom

Vormgeving binnenwerk: Mariska Noordeloos.

Redactie, Hanneke Water, Renata Dekker

Deze auteur is te volgen via: Facebookpagina: mariska
noordeloos auteur

Hel op aarde is volledig fictief. Alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

Wij wensen u veel leesplezier.

*Kind zijn is niet altijd even fijn,
je moet kunnen schuilen al heb je pijn.
Hoe kan het zo zijn dat andere mensen je zo 'n pijn
kunnen doen?
Omdat zij volwassen zijn en jij zo groen?
Je moet als je klein bent toch de mensen om je heen
vertrouwen, en met die mensen een leven naar geluk
weten op te bouwen.
Maar steeds weer stond je alleen,
volwassen mensen zijn vaak gemeen
en stond je voor de vraag,
wie doet mij pijn vandaag!*

Hoofdstuk 1)

Het verleden (1980-1990)

Mijn moeder vertelde me dat ik als kind al heel mooi was. Dat mensen vol bewondering in mijn kinderwagen keken. Er altijd wel mensen even contact met mij zochten, tegen mij spraken of mij wilde aanraken. Verschrikkelijk vond mijn moeder dat. Ze zei dan tegen die mensen dat ze het zelf ook niet fijn zouden vinden als zij aan hen zou zitten. De meesten lieten zich echter door haar botte houding niet weggagen. Heel veel mensen zeiden tegen mijn moeder dat ik zo'n ontzettend mooi kindje was. Of ik nu werkelijk zo mooi was kan ik nog steeds niet zeggen, maar ik was wel een kind dat opviel. Ik had een ontzettende witte huid, rode haren en een hele aparte kleur ogen. De ogen van een kat. Toen ik volgens mijn moeder een keer in de buggy zat en zij met mij door een winkelcentrum liep, kwam er een vrouw naar mijn moeder toe. Ze keek naar mij en vroeg aan mijn moeder of ik haar kind was. Mijn moeder beaamde dat vol trots waarop de vrouw; ze bleek Yvette te heten, mijn moeder vertelde dat ze daar was om kinderen te scouten en dat ik het mooiste kind was dat ze ooit had gezien. Ze beweerde ontzettend veel reclamewerk voor mij te hebben en ze smeekte mijn moeder bijna of ze me voor haar wilde laten werken. De vrouw gaf mijn moeder het kaartje van haar castingbureau. Mijn moeder vertelde later dat ze eerst nog had getwijfeld, dat ze het eigenlijk niet wilde,

maar na een gesprek en de belofte van hoge verdiensten, ging ze overstag. Er werd een portfolio gemaakt en vanaf dat moment werden er talloze foto's en reclamefilmmpjes van mij gemaakt. Het maakte mijn moeder en Yvette niet uit! De ene keer was het voor een bekend kledingmerk, de andere keer voor een babyvoeding. Ik werd het gezicht van vele merken. Regelmatig hingen er posters van mij in winkels om een nieuwe collectie te promoten. Het hele gedoe had voor mijzelf echter behoorlijk wat consequenties. Zo mocht ik nooit met vriendinnetjes afspreken, nooit eens lekker buitenspelen of ravotten, omdat ze veel te bang waren dat ik wat zou breken, of een litteken op zou lopen. Bovendien werd ik op dieet gezet; snoep en chips waren uit den boze.

Altijd koolhydraatarme diëten. Thuis in de schuur had mijn moeder een hele fitnessruimte gemaakt. Ik moest iedere dag tweehonderd buikspieroefeningen doen en minimaal een uur cardio training. Alles draaide om schoonheid. Strak in het lijf zitten. Er al op jonge leeftijd uitzien als een modepop. Op mijn zesde jaar zat ik maandelijks bij de schoonheidsspecialist en moest ik iedere week naar de kapper. Wassen knippen, föhnen en een deel ontkrullen, want mijn haar werd anders een soort Afrokapsel. Ik moest op ballet zodat ik een sierlijke houding kreeg. Ik haatte ballet; ik vond het verschrikkelijk.

De juf was een Française, althans zo liet ze het voorkomen. Ze praatte altijd zo raar, ik verstond haar bijna niet. Zij klaagde altijd tegen mijn moeder dat ik

volgens haar nooit genoeg mijn best had gedaan. Mijn moeder werd dan weer woest en dan was het huis weer te klein! Kortom, ik moest haar niet en zij mij niet! Zij noemde ook nooit haar naam, wat ik vreemd vond. We moesten haar aanspreken met Madame. Ik stak mijn antipathie eerst ook niet onder stoelen of banken. Ik vond het een rotmens die niet met kinderen om kon gaan. Uiteindelijk leerde ik het wel af om niet mijn best te doen. Zij won de strijd glansrijk. Kortom, zij had meer macht in haar pink als ik in mijn hele lijf. Uiteindelijk gaf ik de strijd op. En na een paar jaar werd ik de beste van haar klas.

Ik trainde zo'n drie uur per dag. Eerst ging ik vanuit school naar ballet en daarna mocht ik mijn energie kwijt in ons schuurtje met cardio, buikspieren en rondjes rennen om het huis. Want van het terrein mocht ik nooit af. Zes dagen per week. Alles deed ik om mijn moeder en Yvette tevreden te houden. Alleen kon er nooit een compliment van af. Ik noemde haar in gedachten mevrouwetje nooit genoeg! Ik leefde toen al in een glazen huis, of in een luchtbel zoals ze dat noemen. Een leven vol leugens bleek later. Het verhaal was zo anders dan ze me hadden voorgespiegeld. Eigenlijk maakte het niet uit welk verhaal ze me voor hadden gehouden. Yvette had een missie met mij, hoe erg die was wist ik toen nog niet.

Hoofdstuk 2)

Het verleden (1980-1990)

Ik had een verschrikkelijk leven jeugd gehad. Heel veel dingen ben ik vergeten; of liever gezegd, ik heb de herinneringen verdrongen. Een jeugd waarin ik zo ontzettend eenzaam was. Ik had een keertje een zwerfkatje in de tuin gevonden en had het verstopt in de schuur. Na een paar weken kwam mijn moeder erachter. Ze was woedend. Ze verdrong het beestje in de sloot achter ons huis. Ze liet me toekijken en toen ik begon te huilen en te schreeuwen dat ik dat zo gemeen vond, keek ze me alleen maar verveeld aan. Eenmaal weer terug in huis kreeg ik een pak slaag op mijn billen met een riem. Ik kon weken niet goed zitten, omdat de zweepslagen te heftig waren. Mijn jeugd, waarin ik nooit liefde kreeg. Een jeugd waarin ik altijd op mezelf was aangewezen. Dat bleek de harde levensles: dat ik alleen mezelf maar kon vertrouwen! Nee, ik heb zeker geen normaal leven en jeugd gehad. Alles draaide om de fotoshoot. Om mooi zijn, om het kindersterretje te zijn. Een “bekendheid” zijn. Mijn moeder, tja, mijn moeder, zij had een keus gehad, maar de roem en rijkdom maakte haar tot een monster. Al vond

ze het verschrikkelijk om te zeggen dat ze de moeder was van ... Als ik een keer niet voor de camera wilde sloeg ze me alle hoeken van het huis door. Als ik haar een grote mond gaf, sloeg ze me. Als ik iets weigerde, sloeg ze me. Ik moest naar haar pijpen dansen, want anders was de foute boel. Als ik een shoot had voor badkleding of ondergoed, sloot ze me op in de kelder. Want ja, dan mochten er geen sporen zijn van geweld. Dat zou te veel vragen oproepen! Mijn moeder hanteerde middeleeuwse straffen.

Woest was ze als ze door had dat ik een leugentje had verteld. Hoe onbetekenend ook, het maakte niet uit. Ze kwam er altijd achter en dan was de straf niet mals. Een keer heeft ze mij zelfs, midden in de winter, in mijn ondergoed buiten gezet. Niet een paar minuten nee uren heeft ze me, vastgebonden in mijn ondergoed, in de tuin laten staan. Terwijl ik niet eens wist wat ik verkeerd had gedaan. Ik kon het me niet bedenken waaraan ik deze straf verdiende.

Weglopen kon ik op dat moment niet, ze had me als een wild dier aan een ketting vastgebonden. Pas toen ik geen geluid meer in mijn stem had door het vele schreeuwen, maakte ze me los. Ze zei niets. Ze wees naar de douche en ging zelf naar bed. Er werd geen woord meer over gesproken. Op school hadden ze niets door. Ik was een vrij stil kind en had geen vriendjes of vriendinnetjes en

niemand keek naar mij om. Dat neem ik mijn leerkrachten overigens nog altijd kwalijk. Er was geen leerkracht, in welke groep dan ook waar ik in zat, die ooit een vermoeden heeft uitgesproken. Geen gymleraar die ingreep naar aanleiding van de blauwe plekken of mijn bovenmatig gespierde en magere lijf voor iemand van mijn leeftijd. Dat moest bij hen toch zeker vraagtekens oproepen zou je zeggen. Er was geen schoolarts die ingreep. Die zagen mij toch ook in mijn ondergoed. Ze moesten iets vermoed hebben, dat kon toch niet anders? Ze moesten toch ook hebben gezien dat mijn leven zo anders was als dat van andere kinderen van mijn leeftijd. Ze moesten mij genoeg keren hebben gezien op de televisie of in een tijdschrift. Leraressen gingen toch ook wel eens winkelen? Yvette, die vanaf het begin al mijn agent was, zorgde er wel voor dat ik van vele merken “het” gezicht was geworden. Al die mensen hadden toch hun vermoedens moeten hebben gehad. Zeker omdat er zoveel foto’s van mij te zien waren. Ze moesten toch hun vraagtekens hebben gezet bij het feit dat ik veel te mager en gespierd was. Waarom vond niemand het ooit raar dat ik nooit met een vriendinnetje naar huis ging? Of dat mijn klasgenoten mij altijd negeerden of juist aan het pesten waren. Dat mijn moeder me tot groep acht altijd bracht en haalde. Dat ik nooit mee ging op schoolreisje, want ik was dan altijd zogenaamd ziek. Hoe vaak mijn moeder mij wel niet had ziekgemeld, omdat er een spoedklus was en ik dan weer

voor de camera moest staan. Die keren waren ontelbaar. Dat had toch bij de directeur vragen moeten oproepen? Ik was eenzaam en zo ontzettend alleen. Ik had helemaal niemand. Niemand die ik in vertrouwen kon nemen. Behalve Wouter. Wouter was mijn vriend. Tenminste dat dacht ik. Maar ook die liet me in de steek terwijl hij tegen mij had gezegd dat hij mij zou helpen. Nadat ik hem alles had verteld kwam het volgens mij bij mijn moeder en Yvette terecht en dat heb ik geweten! Mijn vriend had me gewoon verraden, het kon niet anders.

Hoofdstuk 3)

Het verleden (1980-1990)

Als er twee mensen rijk van mij zijn geworden zijn dat wel mijn moeder en Yvette, mijn agent, de vrouw die mij heeft ‘ontdekt.’ Ik haatte hen allebei evenveel. Deze vrouwen waren meedogenloos. Door Yvette was ik in dit klote leven beland. Die had geen geweten. Alles draaide bij haar om geld en roem. Dat gold echter ook voor mijn moeder. Dankzij deze twee vrouwen was mijn leven een hel op aarde! Mijn vader heb ik nooit gekend. Toen mijn moeder een keer op haar praatstoel zat, heb ik haar naar hem gevraagd. Even dacht ik dat ik te ver was gegaan, maar ze zei me dat ik het nu wel mocht weten. Ze vertelde me dat ze, toen ze rond de vijftintig was, besloten had zich via de spermabank te laten insemineren. Mijn moeder hield niet van mannen, ze viel op vrouwen zei ze. Omdat haar biologische klok haar vertelde dat de tijd begon te dringen als ze nog een kindje wilde, had ze daarvoor gekozen. Daar had ze echter flink spijt van gekregen, vertelde ze me met regelmaat. Ik was het niet vaak met haar eens, maar in dat opzicht had ze gelijk. Het is, ondanks mijn geboorte, de stomste fout van de natuur geweest. Deze vrouw had nooit kinderen mogen krijgen! God was waarschijnlijk net met iemand anders bezig geweest toen mijn moeder de naald in haar

baarmoeder liet zetten en ze me erin plaatsten. Jarenlang ben ik ontzettend boos geweest op God dat hij toen niet heeft ingegrepen.

Hoe vaak ik niet bad tot God of hij mij wilde komen halen. Ontelbare keren. Als ik bijvoorbeeld een griepje had en mijn moeder met van alles aan kwam draven om mij maar weer zo snel mogelijk op de been te helpen. Ik slikte al die middeltjes niet in de hoop dat ik een longontsteking of nog iets ergers zou krijgen. Helaas was mijn fragiele lijfje te sterk. Want tot een opname in het ziekenhuis is het nooit gekomen. Soms droomde ik ervan dat een lieve dokter aan mijn bed stond, die zag hoe slecht het met me ging. Dat die een liefdevol gezin voor mij wist te vinden. Een pleeggezin dat maar al te graag voor mij wilde zorgen. Een liefdevol gezin waarin ik alles kon en mocht en dat leefde vanuit het motto dat ik alleen maar gelukkig hoefde te zijn. Helaas werd ik altijd weer wakker in mijn eigen verrotte leven!

Yvette haatte kinderen. Ze stak dat niet onder stoelen of banken en vertelde me dat keer op keer. Dat zij een castingbureau had dat juist met kinderen werkte, zei genoeg. Complete uitbuiting. Ze had geduld uitsluitend in het topje van haar pink zitten. Op vragen die ik haar stelde over het waarom, kreeg ik nooit antwoord. Ze wuifde alles weg, of snauwde dat ik mijn bek moest houden. Geen vragen, gewoon doen. Een keer zei ik tegen haar ‘, maar ik dacht ...’ Ze pakte toen mijn kin

hardhandig vast en zei met vuurspugende ogen: ‘Denken?’ siste ze ‘Denken moet je aan een paard overlaten, die heeft een veel groter hoofd. Jij moet niet denken meisje! Jij moet alleen maar doen wat ik je opdraag en voor de rest moet je je bek dicht houden. Begrepen!’ Als ze bij een fotoreportage aanwezig was, was het nooit goed genoeg en moest het vaak over. Schreeuwen en vloeken dat kon Yvette als de beste. Ze gebruikte vaak woorden waarvan ik de betekenis niet eens kende. Maar als zij zo’n woedeaanval had, was het maar beter om te doen wat ze zei. Zelfs Wouter was anders als Yvette erbij was. Het leek wel alsof hij bang voor haar was. En terecht. Je kon haar nooit doorgronden. Het ene moment dacht je dat het die dag wel meeviel, maar ze kon binnen één seconde omslaan. In mijn herinneringen was het zo dat ze altijd tegen mij schreeuwde en schold.

Huilen was bij mijn moeder en Yvette uit den boze. Aan tranen hadden ze de schurft. Zelfs als ik was gevallen of ik me ziek voelde en ik liet een traan, dan was het huis te klein. Dus leerde ik al op zeer jonge leeftijd dat huilen taboe was. Het leek echter alsof ze er beiden juist op uit waren om mij te laten huilen. Als ik dan één kick gaf omdat ik protesteerde, dan sloten ze me op in mijn kamer of in het toilet van de fotostudio van Wouter net zolang totdat ik beloofde dat ik weer mijn best zou doen.

Mijn moeder bracht uren voor de televisie door. Half zittend, half liggend. Zakken vol chips, flessen cola en repen chocolade werkte ze dan naar binnen.

Versnaperingen die ik overigens voor haar moest halen, maar waarvan ik niets kreeg. Het leek wel alsof ze iedere dag controleerde hoeveel er nog in de zakken van haar versnapering zat. Een keer had een koekje gepikt. Ik kreeg twee dagen geen eten. Als ik huilde omdat ik een vieze broek had, of honger of dorst, zette ze me in mijn blote kont in een donkere kast. Later was de kelder het ideale middel voor haar. De kelder was volkomen geluiddicht. Ik kon er schreeuwen wat ik wilde, maar niemand die me hoorde. Er stond een bed en een campingtoiletje en er hing een lamp. Voor de rest niets. De muren waren kaal, het was er ijskoud en ontzettend muf. Er was geen raam, geen televisie, geen sportattributen. Als ik maar iets verkeerd deed in haar ogen dan sloot ze me daarop. Pas uren later mocht ik eruit. Ik was totaal van de buitenwereld afgesloten. Buiten school, de kerk en balletles kwam ik het huis niet uit. Ik hoorde niets van wat er om mij heen gebeurde. Behalve dan wat ze op school vertelden of wat ik opving van een gesprek van mijn klasgenootjes. In de kelder zat ik vaak stilletjes te huilen. Ik was bang dat ze me, ondanks dat het een geluiddichte ruimte was, zou horen.

Als ik er dan uit mocht, moest ik mijn ‘kost’ verdienen. Ik moest trouwens alles ‘verdienen’. Wilde ik douchen,

wilde ik naar het toilet, wilde ik een appel, aan alles hing een prijskaartje. Er hing in de keuken een lijst waarop stond wat ik moest doen om iets voor elkaar te krijgen. Voor een appel moest ik bijvoorbeeld de afwas doen. Als ik wilde douchen, was de prijs dat de badkamer naderhand blinkend schoon was. Haar bed verschonen was de prijs voor een ontbijt en voor een avondmaaltijd moest ik stoffen en stofzuigen. Zelf deed ze niets behalve wijzen en bevelen snauwen wat ik moest doen.

Op zesjarige leeftijd kon ik al wat simpele dingen koken zoals aardappelen, groente en vlees. Was het vlees een keer aangebrand dan kreeg ik weer straf. Ik kan mij overigens nog een keer herinneren, ik was toen een jaar of zeven dat mijn moeder me heel hard had geslagen met een leren riem omdat ik een kopje had laten vallen tijdens het afdrogen. Yvette stond erbij en keek ernaar. Met die verschrikkelijke grijns op haar gezicht. Het leek wel alsof ze ervan genoot. De woorden die mijn moeder me toeschreeuwde waren verschrikkelijk. Toen ik begon te huilen omdat het zo'n pijn deed, waren helemaal de rapen gaar. Yvette hielp mijn moeder met schelden en slaan. Mijn moeder schudde me verschrikkelijk door elkaar. Wekenlang was ik duizelig en had ik hoofdpijn. Ik hoorde hoe Yvette mijn moeder beloonde voor haar gedrag. Ik snapte er niets van. Waarom haatten die vrouwen mij zo? Ik deed toch alles wat ze vroegen? Yvette en mijn moeder waren sluw en slim. Alsof ze

bewust waren van waar ze me moest slaan. Niet uit een impuls maar doelmatig. Ze sloegen of schopten me alleen als ze zeker wist dat ik niet uit de kleren hoefde. Uiteindelijk vond mijn moeder een ander machtsmiddel; negeren en zwijgen. Het zwijgen van mijn moeder vond ik het ergste. Wekenlang kon ze me doodzwijgen. Ze keek me dan niet eens aan. Het was dan net alsof ik voor haar niet bestond.

Mijn angst voor Yvette was zo mogelijk nóg erger. Soms was ik bang dat ze me zou vermoorden. Aan de andere kant hoopte ik dat stiekem. Vaak dacht ik, als ze mijn keel dichtkneep, ‘vermoord me maar!’ Ik had zo’n hekel aan mijn leven. Ik vond het verschrikkelijk. Iedere dag liep ik op mijn tandvlees. Altijd bang voor wat ik nu weer verkeerd had gedaan.

Op zekere dag kwam Yvette bij ons in huis wonen. Het straffen en treiteren werd erger. Nu waren ze met zijn tweeën straffen voor mij aan het bedenken.

Hoofdstuk 4)

Het verleden (1980-1990)

Toen ik ongeveer twaalf jaar was, werd ik het gezicht van een bekend kledingmerk voor tieners. Mijn gezichtje was toen echt heel mooi. Volgens Wouter, de fotograaf die alle foto's maakte, was er niemand op de hele wereld die zo mooi was als ik. Mijn rode haren vol pijpenkrullen, zoals Shirley Temple die had, mijn amandelvormige groene ogen die op de ogen van een kat leken, mijn hoge jukbeenderen en de sproeten op mijn neus, maakten me tot een heel aparte verschijning. Het is wellicht wat vreemd om over jezelf te zeggen, maar ik begreep heel goed dat Yvette mij als goudmijntje zag. Ik was een heel mooi tienermeisje. Maar als je goed in mijn ogen keek, zag je de pijn en het verdriet. Wouter was echter een vakman en hij wist mij vaak spontaan aan het lachen te maken, en schoot dan snel de juiste foto, maar hij zag het, hij voelde het. Het duurde alleen nog een paar jaar voordat hij mij wat vroeg en ik hem eerlijk antwoord gaf. Ik was ervan overtuigd geraakt dat niemand me zou geloven als ik vertelde over mijn thuissituatie. Mijn moeder kon tegenover andere mensen zo anders zijn. Zij deed zich voor als de lieve bezorgde moeder die iedereen zou willen hebben. Ik had bovendien niemand in mijn omgeving die ik in vertrouwen kon of durfde te nemen.

Wie zou mij geloven als ik vertelde dat ik 's morgens om vijf uur opstond. De huishouding deed voordat ik naar school ging, 's middags een foto- of filmopdracht had, om daarna ballet te gaan en dan nog te moeten sporten? Vervolgens moest ik dan het eten koken, de boel opruimen en de was doen voordat ik naar bed 'mocht'. De weekenden waren het ergste. Dan was ik alleen met mijn moeder en Yvette. Geen school, geen opdrachten. Op zondag moest ik van mijn moeder twee keer per dag naar de kerk. Wat ik verschrikkelijk vond. Ik was altijd blij als het weer maandag was. Dan was ik niet meer met hen alleen. Dan kon ik weer naar school en had ik weer opdrachten.

Ik mocht van mijn moeder niet lezen, met uitzondering van de Bijbel en studieboeken. Mijn moeder zei altijd: 'Kind hier krijg je steun uit! Wat je leert raak je nooit kwijt! Let op mijn woorden, ooit heb je de Bijbel en je studieboeken nodig! De Bijbel zal je helpen om oplossingen en steun te vinden en je studieboeken zullen je intelligentie geven! zondag na de kerk moest ik drie uur lang Bijbelteksten aan mijn moeder voorlezen. Ik snapte helemaal niets van die psalmen. Hoe kon ik hier nu steun uit halen? Ik vond het saai, de pastoor praatte binnensmonds en volgens mij was hij altijd dronken. Mijn moeder bracht me er trouw heen en haalde me weer op. Als ik er vragen over stelde, zei mijn moeder dat ik niet zo moest zeuren. 'Je moet er gewoon heen punt uit!'

Als ik haar niet kon vertellen welke psalmen de pastoor die dag had opgesomd, werd ze woest. Ze snauwde me toe dat ik te dom was om het heilige script te snappen.

Toen ik mijn moeder een keer vroeg of ik een boek mocht kopen, omdat ik kinderen uit mijn klas erover had horen praten en ik er niet over mee kon praten, keek ze me boos aan. Hoe haalde ik het in mijn hoofd om die bagger te willen. Er was nog nooit iemand beter geworden van het lezen van een boek! Het was alleen maar onzin, fictie uit het hoofd van een auteur. Een verhaal dat nooit op werkelijkheid was gebaseerd.

Het maakte mensen ontevreden, maakte hen tot moordenaars en vernielde relaties. De eerste en enige keer dat ik mijn moeder tegensprak was toen. Ik zei dat die programma's op de televisie, waar ze naar keek, lekker belangrijk waren. Ze werd razend! Ik had haar nog nooit zo kwaad gezien. Nadat ze me had geslagen en geschopt schold ze mij uit voor ondankbaar klérekind en nog veel meer, waarna ze mij gedurende een hele week in de kelder opgesloten hield. De Bijbel smeed ze naar mijn hoofd, met de sneer 'als je zo graag wil lezen, lees je dit maar!' Alleen haalde ik de verkeerde antwoorden uit de Bijbel. Men mag niet stelen, stond er in de tien geboden; dus stal ik het beruchte boek; Annie. Het lezen vond ik heerlijk. Even in het leven van iemand anders kruipen.

Het ging met dit hoofdpersoon ook niet goed. Haar verhaal deed zelfs een beetje aan dat van mij denken. Het boek ging over een meisje met rood krullend haar, waarvan het uiteindelijk goed met haar afliep. Ik las het keer op keer, dag in dag uit. Als een soort motivatie dat het met mij uiteindelijk ook goed zou komen. Het was voor mij een vlucht uit de werkelijkheid. Het was juist dat boek dat mij de antwoorden gaf en oplossingen bracht. Niet de bijbel of al die saaie stof waar ik me jarenlang doorheen moest worstelen.

Op een dag, vlak voor mijn zestiende verjaardag, had mijn moeder me naar Wouter gebracht. Meestal bleef ze erbij, maar nu moest ze naar de dokter zei ze. Ik weet niet precies meer hoe het kwam, maar Wouter kreeg me aan het huilen. Hij vroeg of zei iets en ik brak. Wouter schrok van mijn huilbui en ging bij me zitten. Hij sloeg zijn arm om me heen en probeerde mij op zijn manier te troosten. ‘Vertel me het maar liefje’, zei hij. ‘Ik kan je misschien wel helpen.’ Ik hilde altijd in stilte omdat als mijn moeder me zou horen huilen, het huis te klein was. Ze schreeuwde altijd: ‘Moet je een reden hebben om te janken?’ en mepte me dan bijna beurs. Nu, bij Wouter, kwam alles er met grote gieren en halen uit. Al mijn woede, angsten en frustraties. Dus ik begon te vertellen tegen Wouter hoe ik thuis werd behandeld. Ik zag aan Wouter dat hij mij in eerste instantie niet geloofde. Wat ik ook wel snapte. Wie geloofde mij nou? Ik zag aan zijn

gezicht dat hij dacht dat ik zat te liegen. Toen hij zei dat hij dit met mijn moeder wilde bespreken raakte ik compleet in paniek. ‘Nee’, schreeuwde ik, ‘vertel het alsjeblieft niet.’ De paniek die hij toen in mijn ogen zag, maakte hem aan het twijfelen en ik zag dat hij me langzamerhand begon te geloven. Vol ongeloof schudde hij zijn hoofd. Hij had echt nooit wat gemerkt! Hij had gedacht dat ik het heerlijk vond om voor de camera te staan. Dat ik het fijn vond dat ik zo beroemd was. Dat mensen de kleding kochten omdat ze hun kinderen net zo mooi wilde laten zijn als ik. Kortom, hij dacht dat IK mijn leven *geweldig* vond! Zag hij dan nooit het verdriet in mijn ogen? Zag hij dan nooit hoe Yvette en mijn moeder als een havik op hun prooi zaten te azen? Zag hij nooit in zijn lens hoe ongelukkig ik was? Of sterker nog; zag hij niet de blauwe plekken die de visagist met regelmaat moest wegpoetsen.

Hoofdstuk 5)
Het verleden (1980-1990)

Uiteindelijk, nadat ik hem mijn nieuwste blauwe plekken liet zien, die ik altijd weg moest werken met foundation, zag ik hem zijn twijfel en ongeloof. Ik wilde hem nog meer overtuigen, dus ik bleef hem vertellen hoe het er thuis aan toe ging. Ik vertelde hem alles. Als een opengezette waterkraan kwam alles eruit. Al die vernederingen, de mishandelingen, wat voor secreet Yvette was. Maar ook hoe onderdanig mijn moeder was tegenover Yvette. Hoe ze meedeed met de mishandelingen en opsluitingen. Het kon me allemaal niet meer schelen. De jarenlange pijn moest eruit. Ik was op. Ik kon gewoon niet meer! Aan het einde van mijn verhaal zat Wouter samen met mij te huilen. Godzijdank, hij geloofde me, ging er door mijn gedachte. Hij hield me stevig vast en streelde mijn rug. Plotseling probeerde hij mij te zoenen. Hij ging met zijn handen over mijn jonge borsten en probeerde me in mijn kruis te grijpen. Ik schok op. Ik wilde gillen, maar het lukte me niet. Verstijfd bleef ik zitten alsof ik vastgenageld was aan de grond. Wat The hel, waarom deed Wouter dit? Wouter keek me verschrikt aan, toen hij beseftte wat hij aan het doen was, en sprong overeind. Hij ging met zijn handen door zijn haren en begon stottert. Ik zag hoe hij zich schaamde, en hoopte ik dat het niet was gebeurd. Maar

het was wel het geval. Mijn hart ging als een razende tekeer. Ik wist niet veel van seks, maar ik wist gelijk dat wat Wouter had gedaan niet oké was. Ik wist mezelf geen houding te geven. En net op het moment dat Wouter zei dat ik hier nooit over mocht praten, hoorde ik dat mijn moeder in het pand was. Snel siste Wouter dat ik mijn mond moest houden, met nog iets van een excuus. Hij zei tegen mij dat hij het allemaal moest verwerken, maar dat hij er op terug zou komen. Hij bedankte me zelfs dat ik hem in vertrouwen had genomen en zei dat hij er zeker wat mee ging doen. Ik moest alleen wel even geduld hebben en het er met niemand over hebben. Ik wist dat hij daarmee niet alleen doelde op de aanranding waar ik zojuist slachtoffer van was geworden, maar ook over mijn verhaal dat ik hem had verteld. Wouter zei dat hij het ging oplossen. Hij beloofde van alles en, ondanks wat hij met mij had geprobeerd te doen, zag ik voor het eerst een lichtpuntje in mijn leven.

Ik geloofde echt even dat hij mijn vriend was, totdat hij ook iets van mij wilde. Stomme ik. Evengoed was ik blij. Blij dat ik het eindelijk aan iemand had kunnen vertellen, al wist ik dat ik me daarmee in een ander wespennest had gestort. Wellicht werd dit het volgende deel van mijn *hel op aarde*.

Heden (2018-2020)

Hoofdstuk 6)

‘Kom Amber, zet je schouders er even onder, show dat mooie lijf van je!’ Abrupt werd ik uit mijn gedachten gehaald. Het was al zo ontzettend lang terug en ik dacht dat ik het wel verwerkt had, maar de flashback die ik zoeven had, was best heftig. Het was zo lang geleden dat ik aan mijn moeder, Yvette en aan Wouter had gedacht, en nu leek het net alsof het gister allemaal was gebeurd. ‘Chris’, zei ik, ‘ik wil even een pauze, ik ben moe!’ Chris wist dat het geen zin had om mij over te halen om verder te gaan, want nee was bij mij nee, en met een zucht legde hij zijn camera neer. ‘Oké liefje, neem je tijd. Ik ga wel even een saffie doen’ en weg was hij. Zelf ging ik op de grond zitten. Ik was zo ontzettend moe.

Ik was nu zevenendertig, maar voelde me soms wel tachtig. Soms dacht ik dat het allemaal een droom was geweest. Dat het gewoon een verhaal was uit een boek, maar het was mijn boek. Mijn verhaal, en wat voor een verhaal! Pas de laatste paar jaar had ik de boel op orde en kon ik mijn verleden voor een groot deel begraven. Ik

had gruwelijke dingen gedaan en de littekens waren zichtbaar. Op mijn lijf maar vooral in mijn ziel. Steeds meer had ik het gevoel dat ik mocht leven, dat ik er mocht zijn. Al was er een tijd geweest dat ik uit het leven willen stappen. Dat het voelde alsof ik geen reden meer had om door te gaan dat ik het allemaal niet meer zag zitten. Die keren waren ontelbaar. Ik had verschillende keren een zelfmoordpoging gedaan. De eerste keer was met slaappillen waar ik te weinig van ingenomen had. Daags erna werd ik wakker met een enorme kater. Het had kunnen lukken, want er was niemand die zich op dat moment om mij bekommerde.

De laatste keer had ik net aan overleefd. Ik werd wakker in het ziekenhuis vol schaamte omdat ik de mensen die mij dierbaar waren had gekwetst. Met veel therapieën en met motivatie van mezelf raapte ik uiteindelijk mezelf bijeen. Ik weet nog de dag voordat ik uit het ziekenhuis werd ontslagen dat ik naar mezelf in de spiegel aankeek, en mijzelf een belofte oplegde. De dood was niet de oplossing van de pijn. Het was alleen maar een vlucht. Ik vond het leven te mooi. Zeker nu ik hier woonde en lieve mensen om me heen had. Mensen die het met me voor hadden, in plaats van mensen die mij alleen maar wilde gebruiken. Ik mocht leven. Ik mocht gelukkig zijn. Ik kon het verleden niet veranderen. Ik moest hem niet haten, maar juist omarmen. Ik zou mijn leven op de rit

krijgen. Als ik er een eind aan zou maken had ze gewonnen. Dat gunde ik haar niet.

Uiteindelijk ben ik geworden wie ik nu ben, een topmodel met een maatje meer. Dankzij Chris. Hij had mij ervan weten te overtuigen dat ik dit moest doen. Ik had een metamorfose ondergaan toen ik uit Marokko vluchtte.

Niemand die mij zag, zou me associëren met Mercedes van de Ploeg. Het bekende kindersterretje dat plotseling van de aardbodem was verdwenen. Die nu leefde onder een andere naam, namelijk; Amber Baker. En met een vals paspoort, en met een nieuwe identiteit, was ik uiteindelijk getrouwd met Brain en samen hadden we een schat van een dochter van bijna zes wie ik adoreerde.

Hoofdstuk 7)

Wel bleef ik bang. Als uit zou komen wie en wat ik was geweest voordat ik hier was beland, dan was het over en uit en zou ik alles kwijt zijn. De rillingen liepen over mijn lijf. Vaak lag ik te hyperventileren in mijn bed. Ik geloofde niet zo in "geluk" Want steeds als ik dacht dat ik gelukkig was, gebeurde er wel iets. Ik had mijn straf wel genoeg gehad vond ik, maar ik wist zeker dat het verleden zich ooit weer tegen me zou keren.

Eens zou die dag komen dat God mij zou straffen voor de dingen die ik had gedaan.

Ik had op dit moment geen keuze. Ik moest doorgaan met het leven dat ik had opgebouwd gedurende de laatste twaalf jaar.

Deze leugens waren geboren en ik was genoodzaakt ze in stand te houden. Ik wilde nu nog alleen maar vooruit, en hopen dat er nooit iemand achter zou komen wie ik in werkelijkheid was. Ik was tijden bang geweest dat, als ik voor de camera zou staan, iemand me zou herkennen. Al wist ik dat het bijna onmogelijk was. Ik had een compleet nieuw gezicht gekregen. Mooi, maar wel anders. Mijn rode haren verfde ik zwart en met mijn bruine kleurlenzen, was ik compleet iemand anders geworden. Qua uiterlijk. Innerlijk was ik nog steeds het onzekere

meisje dat altijd te horen en te voelen kreeg wat ze niet goed had gedaan.

Vandaag was de allerlaatste fotoshoot. Om het geld had ik het nooit gedaan. Waarom ik het wel deed, was mij nog steeds een raadsel. waarschijnlijk toch om het lot te tergen. Als ik ooit moest vluchten, dan had ik genoeg geld om mezelf schuil te kunnen houden voor de rest van mijn leven samen met mijn dochtertje.

Ik stond op. Chris zou zo wel terugkomen. Ik stak mijn polsen onder de koude kraan waarbij de littekens van mijn laatste zelfmoordpoging me genadeloos toeschreeuwden.

Een paar jaar geleden zat ik in een verschrikkelijke depressie, ik zag steeds opnieuw de gezichten van mijn moeder, Yvette en Louise voor me. Slapen deed ik in die tijd haast niet meer; nachtenlang was ik wakker en liep ik te ijsberen door de kamer heen. Dan zag ik steeds de verschrikkelijke beelden voor me die ik in mijn jeugd had meegemaakt. Ik hoorde steeds de ijzige schreeuw van Yvette toen zij van de berg afviel en zag het levenloze lichaam van Louise liggen alsof het net gebeurd was. Nare beelden die ik niet van mijn netvlies afkreeg. Uiteindelijk was ik het zo zat. Ik was zo moe. Ik kon mijn ene been niet meer voor de andere zetten. Ik wilde niet naar een dokter voor een antidepressiva uit angst dat hij mij vragen ging stellen.

Voor wie moest ik nog leven? Voor wie? Wie zou mij missen? Helemaal niemand. Ik had niemand. Ik was niemand. Uiteindelijk, na een heftige paniekaanval, pakte een scheermesje en voordat ik het wist, zette ik het op mijn polsen. Het bloed spoot eruit. Pijn voelde ik niet eens. Het was net alsof ik in een trance was geweest.

Ik werd wakker in het ziekenhuis, met een huilende Dolly aan mijn bed. Dat Dolly mij had gevonden was omdat ik de deur van mijn appartement niet goed had dicht gedaan. Dolly was op dat moment mijn hostess, maar ook mijn beste vriendin. Zij was degene die mij had gevonden. Ze liep door de gang heen en zag mijn deur open staan. Ze dacht dat er was ingebroken. Toen ze poolshoogte kwam nemen zag ze me liggen in de badkamer, badend in het bloed. Gelukkig kon ze snel handelen en ze had net op tijd de ambulance gebeld.

Ik had zo ontzettend veel bloed verloren dat de artsen vreesden voor mijn leven.

Weken had ik in het ziekenhuis gelegen en daar had ik Brain leren kennen. Brain was mijn psychiater. Wat volgde lijkt een clichéverhaal; hij werd verliefd. Eerst ontkende hij natuurlijk de liefde, het mocht natuurlijk niet. Maar Cupido bleef zijn pijlen maar afschieten.

Het hoorde natuurlijk niet, zei Brain vaak met afkeuring in zijn stem. Het was verraad aan de orde van artsen. Een affaire tussen patiënt en behandelend arts was beslist niet toegestaan. Maar zijn gevoelens naar mij waren sterker dan de wet, en ik vond het heerlijk. Al die aandacht en liefde die hij mij gaf. Ik genoot ervan. Ik werd wel eens kwaad op mezelf. Waarom kon ik niet verliefd worden op deze man? Brain had niets door en toen hij me ten huwelijk vroeg zei ik volmondig “Ja”. Ik hoopte nog altijd dat de liefde ooit wel zou komen. Ik trouwde voor de tweede keer in mijn leven, maar vanwege mijn valse paspoort was er niemand die dat wist. Brain nam ontslag en we trouwden. Het was een intiem feestje. Ik wilde eigenlijk in stilte trouwen, maar Brain wilde er wat vrienden bij hebben. Na een simpele huwelijksvoltrekking nam ik afscheid van Dolly en ging ik bij hem inwonen.

Het was en is wel ontzettend moeilijk om een psychiater een verhaal te vertellen dat totaal van de waarheid afwijkt, maar hij geloofde me op mijn woord. Ik had hem verteld dat ik al heel jong op eigen benen had moeten staan. Dat mijn ouders op jonge leeftijd waren overleden en dat ik bij een paar pleeggezinnen had gewoond, waar ik een hoop had meegemaakt en uiteindelijk bij een man was komen wonen die later met

zijn secretaresse trouwde. Dat zij door een auto-ongeluk om het leven waren gekomen en dat ik hen zo ontzettend miste.

Brain was allang blij dat ik geen moord op mijn geweten had, vertelde hij mij later, deels als een grap ... Hij moest eens weten. Brain was gelukkig, en ik paste me aan. Ons 'geluk' werd tijdens de huwelijksnacht bekroond. Negen maanden na mijn huwelijk werd onze dochter Jasmine geboren.

Als ik met Brain het bed moest delen dronk ik mezelf eerst moed in. Ik had Brain een paar weken na ons huwelijk opnieuw een leugen verteld. Ik had hem gezegd dat ik door een van mijn 'pleegvaders' jarenlang was verkracht. Ook hier trapte hij in en snapte daardoor mijn vlucht in de drank alvorens we de liefde bedreven. De seks was snel en saai, maar ik vond het prima.

Wat ik het moeilijkste vond, in mijn leven nu, was dat kleine meisje op te voeden. Ik had nooit liefde gekend, dus hoe kon ik dan liefde geven. Ik merkte dat ik snel geneigd was om te schelden of te schreeuwen als Jasmine iets fout deed. Ik besprak dat in het begin wel eens met Brain, maar die gaf alleen maar psychisch gelul over weglopen als ik een neiging had tot, of de doodoende tip, vraag waarom Jasmine zo doet. Hoe kon ik aan een kind van drie vragen toen die tijd waarom ze haar broodje in de videorecorder had gedaan. Of waarom zij